

Поколението на Евалс

Където черното е бяло
и бялото черно

I

В тъмната, празна и тиха нощ Джон Уелш, тридесет и две годишен учител по история, живеещ в Нал (предишна София), беше напълно буден на своето дървено, изкривено легло, което имаше още от дете. Мислеше за миналото преди войната, преди всичко да стане едно, преди всичко да принадлежи на Евалс. Евалс е настоящата политическа партия след войната между Русия и Съединените американски щати, която доведе до глобално замърсяване на водата и принуди хората да не пият нищо друго освен мляко. Това обаче беше към своя край, тъй като учените правеха нов заместител на водата, наречен Живот , който беше изкуствена вода, произведена в лаборатория от химици. Уелш също си спомни как преди всеки човек имаше култури, традиции, обичаи, религия и език с които да се разпознават един друг. Сега това вече го нямаше. Имаше само Евалс и Магхил. Магхил беше новата и единствената държава след войната когато Русия предложи на САЩ да спрат и те приключиха войната няколко дни по късно. От там всичко тръгна надолу. Русия и САЩ обединиха всичките седем континента заедно, формирайки Магхил. Уелш си спомни за миналото, по време на войната. Спомни си за мира и свободата която притежаваше, не беше както сега. Пълен роб. Въпреки че Уелш знаеше това, той не можеше да предприеме действие, тъй като нещата изглеждаха все по-мрачни и по-мрачни със всеки изминал ден.

II

Утринното слънце проникна през мрачните облаци и освети стаята на Джон Уелш. Той не спа много дълго, преди да бъде събуден от патрула за сън. Уелш не харесваше сънния патрул, тъй като не обичаше да си ляга в 20:30 защото само се въртеше в леглото си с часове, опитвайки се да заспи. Но на сутринта беше различна история. Патрулът сутринта използваше силна сирена, която се чуваше от километри и караше всички да ги побият тръпки, защото знаеха че нищо

добро не ги чака в предстоящия ден. Уелш чу алармата на патрула и въздъхна от разочарование, тъй като имаше тестове да оценява и знаеше, че това ще му отнеме години. С натъжено лице той се претърколи от леглото и огледа стаята си. Нямаше как да не забележи жълтеникавите тапети, които се разпадаха и гниеха. Уелш знаеше, че това не е никакъв начин за живот, но имаше ли избор? Евалс взимаше всичко и не оставаше нищо за народа. Уелш знаеше това дълбоко в себе си, но не можеше да го сподели с никого, тъй като не искаше да свърши като майка си. Пред него стоеше малко тъмно цветно бюро (което му бе подарено от майка му за 12-тият рожден ден), което беше в същото положение като тапетите на стената. Уелш пак се сети за нея. Нямаше ден, в който Уелш да не си припомни за любящата му и единствена майка - Емма. Той винаги чувстваше нейното присъствие около себе си, след тези всички изминали години от нейната смърт. Емма Уелш беше най-важната фигура в живота му, тъй като тя го беше отгледала и беше прекарала по-голямата си част от времето си с него. За съжаление тя беше обесена точно 2 дни преди 15-тият рожден ден на Уелш, поради разпространението на лъжи за Евалс, след като е била казала на колегата си, че смята, че Евалс ги лъже и че само изсмукват от техните способности за тяхната кауза. Колегата ѝ не хареса това, което излезе от устата ѝ, и затова той подаде донос до полицията на речта. Полицията на речта беше второто нещо от което всички се страхуваха след Евалс. Полицията на речта не позволяваше на хората да разпространяват дезинформация и не позволяваше на хората да бъдат паразити с техните думи и да ги оставят да повлияят на останалата част от така нареченото общество. Уелш целият си живот бе прекарал с нея, но не познаваше баща си много добре, тъй като Емма се разведе преди Уелш да завърши 5 години, поради някаква причина която Уелш не знаеше. И никога нямаше да разбере, понеже Емма беше мъртва и Уелш нямаше контакти с баща си. Уелш стана от леглото си без никакво желание да

продължи предстоящия ден и отиде до бюрото си и започна да се взира в него. Всички тези пропиляни години, които бяха прекарани под крилото на Евалс, бяха абсурдни. Всичко, което Уелс искаше е да има семейство. Деца и хубава жена. Нищо повече. Но той знаеше, че това е невъзможно. Не, защото беше грозен или нямаше добър характер, а защото такива неща в сегашния свят нямаше. Нямаше семейства вече. Имаше банки за осеменяване и когато детето се роди, майката е единственият човек който се грижи за него, без бащата да се появи нито един път през целият му живот. Банките за осеменяване работеха по много елементарен начин. Майката отива в банката за осеменяване (което не случваше много често) и казва че иска да има дете, защото всяка майка ѝ се полага едно осеменяване без пари. След първото почват да играят парите. След това намират човек в системата и му се обаждат и му записват час. Дори и да не иска, пак трябва, защото той няма избор. Всичко решаваше Евалс - а не ти. Твоят тяло е вече тяхно, от когато се родиш, докато не те заровят 2 метра под земята. Твоите решения са взети от Евалс, а не от теб и всеки го знае това, но не действа по въпроса. Те имаха контрол върху всичко: прогнозата, времето, работите на хората, жилищата и най-важното нещо което контролираха беше – населението. Уелс се съвзе и огледа стаята си още един път. Отново жълтеникавите тапети му правеха впечатление. Той нямаше време да съзерцава стаята си, трябваше да се приготвя за работа. Всеки учител трябваше да е поне 30 минути по-рано от учениците си, за да може да научи урокът, защото учителят знаеше колкото учениците си. Защо ли беше така ? Защото сега всеки имаше луксът да избере от 4 професии: доктор, учител, чистач или полицаи в полицията на речта. Преди 2 години, нямаше толкова избори, имаше само: полицаи и учител. Учителите бяха важни за Евалс, като те прекарваха цялата си идеология за бъдещите поколения. Работата на Учителите беше да всеят страх, ярост и самоунижение на децата от по-ранна възраст, за да може да са лоялни към Евалс. И само към

Евалс. Религията не съществуваше. Имаше само Евалс. И нищо друго. Образованието беше на ниско ниво. Стандартът на живот беше нисък. Хората търсеха храна около всяка цепнатина в къщите си, опитвайки се да намерят нещо, за да утолят глада си. Уелш се обърна на дясно от бюрото си и погледна през двата масивни прозореца, които гледаха към Нал. С унили очи, той забеляза какво правеха тези отгоре с населението. Как се гавриха с хората които са най-уязвими и се нуждаят от допълнителна помощ. Вместо да помогнат на уязвимите, те просто ги отхвърляха от обществото и ги оставиха да деградират някъде – далеч от обществото. Хората над 55 годишна възраст не можеха нищо повече да направят за Евалс, освен да пречат. Ако не пълнеха техните банкови сметки по някакъв начин или не им робуваха под някаква форма, те те считаха за безполезен и те третираха като изгнаник. Уелш зяпаше широките, мръсни и разрушени улици на Нал. Носталгията го покоси. Тези улици никога не са били в такова състояние, никога не са били толкова мръсни, празни и разпадащи. Преди кипеше живот, беше пълно с деца, които играеха, смееха се, тичаха и просто се забавляваха. Сега беше просто една пустиня върху която стояха няколко масивни сгради. Първата, най-висока и най-страшна сграда имаше надпис отгоре на прозорците ѝ, пишейки: Новите хапчета срещу нещастията - Изберете хапчета ЩАСТИЕ+. Уелш си мислеше за хапчетата, как едно хапче можеше да махне всичките му тревоги, страхове и най-вече всичките му недостатъци които имаше. Уелш знаеше за масовото потребление на ЩАСТИЕ+ като хората търсеха изход от този прекрасен свят в който живееха. Втората и най-древната от всички беше сградата която имаше най-много работници и най-много работа. Тази сграда носеше името Национален съвет за сигурност. Националният съвет за сигурност се състоеше от доносници които слушаха и бяха готови да се впуснат в действие, ако чуят нещо, което е срещу господарите отгоре. Населението носеше униформи, които имаха вградени микрофини които

подслушваха разговорите на хората: които не се случваха често, като повечето хора не общуваха по между си. От страх някой да не подаде донос в Националният съвет за сигурност. Емма беше първата която си каза мнението за Нал и очевидно всеки я знаеше – Емма Уелш – изгнаникът на ХХІ век. Имаше една поговорка и тя беше Подчинявай се на партията, за да не станеш като Емма Уелш. Уелш погледна към третата и последна сграда в редицата. Тя беше най-модерната, най-развитата ,но в нея нямаше работа. Тази сграда беше сградата за Национална банка на Нал за осеменяване. Уелш много добре знаеше,че никога няма да влезе в тази сграда, като единствените хора които влизаха в нея бяха дарителите и жените които очакваха да ги оплодят. Уелш просто нямаше перфектните черти за да го избере някоя жена, тъй като жените имаха големи стандарти, без те самите да имаха покритие. Поне така си мислеше. Уелш нямаше коса, както всички хора в Магхил: жените, малките деца и мъжете. Причината беше, че след войната нямаше повече питейна вода, единственият начин хората да се измият беше с пудра (Чистота) която те слагаха на четка и тя се втъркваше в кожата и премахваше всичките мъртви клетки. Евалс също се възползва от факта, че хората нямаха коса и им татуираха номер на тилът. Ползата на номера беше да се проследяват по-лесно хората, ако някой липсваше. Полицията прашаше отряд за търсене и така можеха да намерят човек за 2 часа. Номерата също се използваха за регистрирането в 12-та линия, като всеки човек имаше единствен по рода си номер. Номерът на Уелш беше – 13. Уелш също имаше мръсна и мазна кожа, която му беше такава още от дете и не знаеше как да я оправи. Той бе пробвал всичко - ама нямаше никакъв резултат. Физическата характеристика на Уелш се състоеше от: изкривена стойка , големи пъстри сиви очи, едър нос, един огромен белег под челюстта му, който го бе получил една тъмна, мъглива и студена нощ, когато почти беше убит. За късмет, крадецът само го поряза под челюстта и избяга с все сила от ситуацията. Уелш беше

хванат да носи нещо ценно, пълно със знания и мъдрост, което никой не притежаваше в целият свят. Това нещо заради което Уелш почти загуби живота си, беше да пренесе библията от книжарницата на ъгъла до тях. По времето на Евалс не се издаваха библии или други религиозни текстове, защото тези отгоре мислеха че това можеше да отвори душевната сила и да накара хората, да станат по-осъзнати и по-умни и да почнат да мислят сами. Евалс не искаше това, а точно обратното. Евалс искаше хората само да консумират, да бъдат роби, като хранят тези отгоре и нищо друго да не правят. Когато Уелш видя библията в книжарницата – сърцето му спря. Той си мислеше че всичките библии бяха изгорени и не можеше да излезе от книжарница ,без другите да видят книгата и да се свържат с Националният съвет за сигурност, за да я изгорят. Уелш бързо пхна библията с приличен размер във вътрешния си джоб на палтото си и бързо излезе от книжарницата , с бавни и тихи крачки . След като излезе от книжарница , той започна да я разглежда и да ѝ се възхищава. През това време, докато я разглеждаше, от една малка улица излезе едър мъж, около 1,85 метра и видя какво Уелш държеше в ръката си. Крадецът с рязко движение извади от десният си джоб малък нож и с всички сили тръгна към Уелш и го поряза под челюстта му , надявайки се да пререже артериите му. Крадецът видя кръвта на Уелш как започна да тече по ризата му и избяга от страх, обратно в малката улица. Уелш все още имаше библията и я четеше по 2-пъти на ден: един път преди да отиде на работа и един път преди да си легне. От толкова много мислене, Уелш усети как стомахът му къркореше и тръгна към кухнята. Уелш отиде до хладилника и с едно рязко движение го отвори. Хвърли един поглед и забеляза ,че млякото му свършва и че като се прибере от работа ще трябва да пие ром защото прогнозата днеска щеше да бъде около -20 градуса, което никога преди не се бе случвало в Нал. Всеки в Нал имаше ром у тях и го консумираше ежедневно. Откогато Евалс дойде на власт, консумацията на алкохол се вдигна почти с 75% за

една година. Хората вече не знаеха за какво пият, заради това, че е студено (температурите в Нал бяха между 3 градуса и достигаха до -5 градуса целзий през годината) или хората просто пиеха ,за да забравят миналото, или за да забравят настоящето ? Никой не знаеше, ама всеки си имаше неговата причина. Уелш внимателно извади млякото, което беше съхранявано в стъклена бутилка и го постави на мръсният кухненският плот. Погледна нагоре към шкафовете, които се извисяваха над него като небостъргачи, той отново отвори вратата на шкафа. Той гледаше и се взираше с надеждата нещо ново да се появи в малкия шкаф, който беше пълен догоре с овесени ядки. Уелш се завъртя 90 градуса на дясно, взе ръждясалото джезве и го напълни до горе с почти вкиснато мляко, което му беше останало и го стопли. Докато Уелш чакаше млякото да се стопли, Уелш отиде до спалнята си, да си намери облеклото за денят който предстои. Облеклото беше едно и също за всеки човек за целият Магхил. Черна риза, черни панталони и черни обувки. Това беше работното облекло. След работния ден облеклото беше: бяла риза, бели панталони и бели обувки , за да се вижда по-добре в тъмното. Ако някой искаше да излезе навън след работните часове, задължително бе да се впише в Конституцията за след работните часове, защото Евалс трябваше да знае къде е народа по-всяко време, не защото се притесняваха много за тях. Вече нямаше средна класа, имаше само работници и елити. Нямаше вече хора с предприятия, имаше само роби към системата. Млякото беше готово. С нетърпение той наля млякото в пластмасовата чаша, в която бяха овесените ядки и седна на масата. Докато звучно дъвчеше, той огледа холът. Холът му беше малък и компактен. От дясната страна имаше антична етажерка, която не съдържаше нищо, а просто събираше прах - той я имаше там само за естетика. Вляво имаше два масивни прозореца, които гледаха към другите апартаменти. Това беше неговата всекидневна. Не беше много, но беше негова - така му се искаше. Уелш погледна часовникът пред него, който

показваше 7:50. Уелш имаше само 10 минути да се наяде и да прочете ежедневната си молитва - което нямаше как да се случи днес, тъй като цепеше секундата на две. Точно в 8:00 беше часът за дневната доставка на дрехи и ежедневната проверка на апартаментите. Всяка сутрин, облеклото на всеки човек от блока се доставяше до входната му врата, защото хората след работа трябваше да бъдат проверявани, преди да отидат в своите затвори, които те наричаха апартаменти. Начинът, по който пазачите проверяваха хората, беше следният: хората бяха събличани, без бельото им и бяха щателно претърсвани, за да се уверят, че нямат нещо като: бележки, конспирации или нещо, което ще промени състоянието на ума към Евалс. След като дрехите им бяха претърсени, пазачите прибираха дрехите им и им ги връчваха на следващата сутрин. След това хората преминаваха под скенер, и когато пазачите се уверяваха, че всички хора са проверени, те им даваха пижамите за през нощта и те бяха ескортирани обратно до техните апартаменти. Ескортът беше най-страшната част от цялата процедура. Човек имаше чувството, че ако направи едно по рязко движение пред пазача, който ти дишаше във врата и те караше да се чувстваш като животно, че щеше да те изпрати в Рехабилитационния Център на Нал, където бяха всичките хора, които бяха извън редът на партията. Никой не се притесняваше да види бельото на другия пол по време на проверката, тъй като всеки блок беше сортиран по полове и професии. Уелш живееше в блок за учители и имаше само мъже в този блок - но апартаментите от другата страна бяха само за жени. Имаше и ежедневна проверка на апартаментите, за да се гарантира, че никой не е успял да премине по-рано и да промъкне нещо, което е забранено. Беше 7:55. Уелш приключи със сутрешното си хранене и отиде да се преоблече и да си измие зъбите. Докато тържествено си миеше зъбите, часовниците удариха 8:00, Уелш чу входната врата да се отключва и пазачът влезе като булдозер. Той подаде на Уелш работните му дрехи и след това започна да претърсва

стаите. Първо претърси хола - нищо. После претърси кухнята - пак нищо. След това основната стая и банята. Нищо. След като приключи 5-минутната проверка, всички хора бяха оставени сами да се облекат, докато охраната чакаше отвън вратата им, за да ги придружи до 12-та линия. Уелш се облече и с окаяно лице отиде до входната врата, избягвайки 10-сантиметровата пропаст, която беше в пода, откакто се премести там, което беше преди 15 години. Уелш се гордееше, че държи библията си под леглото, където пазачите никога не си правеха труда да проверяват. Уелш излезе от входната врата и се срещна очи в очи с Давид - пазачът на третият етаж от блока. Уелш чу скърцането на вратата на съседа, той погледна към неговата посока и видя безчувственото и отчаяно лице на своя съсед - Марк. Марк кимна с глава, за да поздрави Уелш, но той погледна на другата страна с тъга в сърцето си, тъй като искаше да кимне в отговор, но не можа, тъй като се страхуваше какво ще каже или направи едрият пазач, ако двамата бяха проговорили. Пазачът потвърди с дълбок и монотонен глас.

- Няма да говорите.

Давид казваше това всяка сутрин, тъй като се познаваха с Уелш, и Марк още от детската градина. Никога не им позволяваше да говорят, тъй като Давид имаше микрофон, плътно закрепен към него, чувайки всичко, което казваше. На военната си униформа, Давид също имаше проследяващо устройство, което проследяваше и най-малкото му движение. Давид ескортира Марк и Уелш към долният вход. Там всеки го проверяха. Претърсването отнемаше само една минута, защото никой не беше достатъчно невеж, да скрие нещо в тях. Зелената табела над изходната врата на блокът издаде звуков сигнал и светна в неоново зелено, показвайки, че всички хора в това жилище трябва да се наредят по номера си и да бъдат регистрирани. Марк първи премина с наведена глава през прага. Марк беше четиридесет годишен учител по биология, той беше слаб, кльощав и

носеше очила, които изобщо не му отиваха, но вършеха работа, тъй като беше сляп като прилеп. Марк не виждаше много смисъл в неговият мизерен живот и просто чакаше с нетърпение да свърши. След Марк премина Филип, който беше двадесет и две годишен учител по политика. Той беше единственият учител по политика в целия блок, което го караше да се чувства като Богоизбран, в сравнение с всички останали учители. Политиката беше предмет, който се преподаваше по два пъти на ден в училищата, така че децата да разберат на по-дълбоко за прекрасния свят, в който живееха, и красивото им бъдеще, което ги чакаше. Вероятно Филип най-много приличаше на маймуна в целия блок със неговата обрасла и небрежна брада, дълга и мазна коса, ниска и с наднормено тегло фигура, която той имаше и необичайно големите му, разширени зеници. Тогава дойде ред на Уелш. Той си пое дълбоко дъх и излезе навън с бързо темпо. Когато Уелш стъпи върху здравия бетон, сутрешният аромат на мръсотия и прах навлезе в тънките му ноздри и той почувства желание за бягство.

- Наредете се по номера, и не губете време, тъй като вече закъсняваме.

Всички се втурнаха по местата си. Уелш се обърна назад и видя как пазачът крещеше на Филип, че бе проговорил по-време на 12-та линия, което беше строго забранено при всички обстоятелства.

- **Защо говориш?**
- **Съжалявам г-н Иванов.** - Филип отговори с треперене във дълбокия си и монотонен глас. - **Няма да се повтори.**
- **Дано, нека това да ти е за урок.** - С едно бързо движение той хвана тежката си, но малка палка, която беше разположена от дясната му страна, и замахна с нея в коремната кухня на Филип. Филип изпищя, в пълна агония падна в групата. Сълзи се търкаляха по бузите му, докато пазачът крещеше на всички останали.

- **Какво гледате всички? С лице напред!**

Уелш погледна надолу с гняв, че не можеше да помогне, докато сърцето му подскачаше. Уелш чу как Давид му сложи оковите на глезена и белезниците. Това беше редовна процедура с белезниците и оковите, за да се гарантира, че никой няма шанс избяга. Давид дръпна с агресия оковите, а след това и белезниците. От това редовно дърпане Уелш имаше синини по глезените и китките. Командирът тръгна да върви по строя, докато четеше номерата на хората.

- **Номер 11.**
- **Тук.**
- **Номер 12.**
- **Тук.**
- **Номер 13.**
- **Тук. - каза Уелш с агонизиращ глас, който привлече вниманието на командира.**
- **Защо говориш сякаш някой е умрял ? - извика командирът, който беше як, с ниско телосложение и нищо повече не можеше да се каже за него, тъй като носеше маска, която покриваше малката му глава. Командирът оглеждаше Уелш от главата до петите.**
- **Не спях достатъчно. Уелш каза с треперещ глас, докато командира стоеше над него като огромна грамада.**
- **Защо не спа достатъчно ? Нещо да не би да има ? Искате ли да го оправим проблемът ? - Командирът бавно започна да вади палката си от джоба, в който я държеше. Уелш погледна напред и каза.**
- **Няма да се повтори командире**
- **И така, какво ще правиш следващия път, когато си уморен ? Точно така, ще се наспиш, а не да идваш тук и да ми разваляш настроението. Разбра ли ?**
- **Да.**
- **Да какво ?**
- **Да командире. Командирът застана пред лицето на Уелш с ярост и гняв в очите му.**

- *Точно така. Нека това да не се повтаря господин... - Командирът погледна ризата на Уелш, върху която пишеше името и номера му. - Уелш.*
- *Да командире.*

Гласът на командира се разнесе в далечината, докато Уелш си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои.

- *Това са всичките от този блок. - Каза командирът.*

Командирът тръгна към предната част на строя. Сирените изкрещяха, за да сигнализират на всички командири, че е време строят да върви.

- *Три... Две... Едно...*

Опашката започна бавно да върви напред към училището, което не беше поддържано. То беше със счупени прозорци, гниеци стени, счупени врати, без детски площадки, само няколко пейки с графити от преди 30 години. Евалс не поддържаше нищо, за да може да унижава и да смуцава хората. Уелш едвам вървеше, той дори не вървеше а куцаше от болката в глезените му.

- *Хайде по-бързо! - Командирът изкрещя с всичка сила.*

Болката и мизерията, която изпитаха най-накрая спря. Давид почна да отключва оковите и белезниците, докато командирът дишаше във врата му. Уелш погледна вдясно и забеляза, че командирът го гледаше на кръв, докато Давид сваляше оковите и белезниците си. Командирът беше там само за да унижи и уплаши Уелш, тъй като след като видя, че Уелш не му обръща никакво внимание, той отново отиде отпред и с високия си глас каза :

- *Всички да влизат! - Каза агресивният командир.*

Всички в редицата тръгнаха към входната врата на училището. Изкачването на Уелш по стълбите на училището завърши зле, тъй като той пропадна в тях.

Всички зад него спряха рязко и се блъснаха един в друг. Докато Уелш се мъчеше да стане, някой го хвана за ръката и му помогна да стане. Беше Давид. Уелш стана на крака и поклати глава в знак на благодарност. Тогава Давид избяга със скоростта на светлината, от ситуацията и тръгна обратно към командира. Уелш стъпи върху нечистите и неподдържани училищни плочки, огледа се и после погледна големия часовник, който беше точно пред него. Беше 8:35. Закъснял е с пет минути. Уелш зави рязко наляво и се насочи в пустия коридор към класната стая. Дробовете му се отпуснаха и благодариха, че спря, тъй като нямаха да издържат още дълго на това напрежение. Когато спря точно пред класната стая, той почувства остра и позната болка в десния прасец. Той падна на пода и се хвана за прасеца, болката беше непоносима, опита се да се изправи, но докато го правеше, болката само се влоши. С цялата сила той стана и с бавно, но равномерно движение отвори счупената врата на класната стая. Той погледна и все още не можеше да повярва какво бяха направили Евалс със сегашното поколение деца, които щяха да им бъдат роби. Всеки ученик седеше на отделно бюро. Всяко бюро се състоеше от дървена кутия, която беше около ученика. От двете страни на стесняващата кутия, в която всички ученици прекарваха шест часа на ден имаше малки високоговорители, които излъчваха гласа на учителя. Учителят имаше микрофон на бюрото си, който улавяше всичко, което казва, докато преподаваше. Учениците никога не поставяха под въпрос нищо, тъй като не можеха. Поради липсата на критично мислене, не им беше позволено да говорят по време на учебния ден, затова и кутиите бяха поставени там. Единственият начин, по който учениците виждаха учителя, беше през стъкления панел, който стоеше пред тях. Единственият начин да се излезе от дървената кутия, беше само през врата, която беше поставена зад тях и която се отключваше автоматично по време на обяд и в края на учебния ден. Уелш седна на чина си, включи микрофона с червения бутон и заповяда на учениците.

- **Моля, отворете седма глава от учебника по история. Главата е поколението на Евалс.**

Уелш прелисти към седма глава и започна да чете без да спира.

- **Поколението на Евалс. Има три неща които младото поколение трябва да разбере, за да живее един спокоен и щастлив живот. Първото нещо което новото поколение на Евалс трябва да разбере е че няма Господ, а има само един Бог, само един господар и само едно нещо пред което те трябва задължително да се кланят ежедневно. И това е - Евалс. Когато го разберат това, на тях ще им се улесни животът и няма да страдат толкова, колкото един човек, който се съпротивлява срещу системата. Второто нещо е, че те няма да притежават нищо и ще бъдат щастливи. Какво означава това ? Те няма да имат тяхно облекло, всичко ще им се дава ежедневно от пазачите. Те няма да имат техни имоти, нито техни жилища. Всичко ще се дава от правителството. Те ще имат достатъчно храна, за да не умрат от глад и достатъчно мляко за да не умрат от жажда. Всичко ще им бъде дадено, ако те слушат и не пречат на нашата система. Третото и последно нещо което поколението на Евалс трябва да разбере е, че те никога няма да имат семейства. Майката ще бъде осеменена от чужд баща, който никога няма да види и майката ще отгледа сама детето, което някой ден ще стане член на едно хубаво и пъстро общество**

Уелш си пое дълбоко въздух и забеляза, че имаше само две глави от целият учебник по история. Той реши че до 10:00 ще може да ги вземе преди учениците да си тръгнат за къщи. Учебните дни по принцип бяха кратки, така че учениците имаха достатъчно време да гледат телевизия, когато се върнат къщи, тъй като имаше минимално време за гледане на телевизия на ден, което беше 7 часа и ако тези 7 часа не бяха постигнати, детето се отнемаше от майката

и тя никога повече нямаше да го види. В Събота и неделя също имаше училище. Днес беше неделя и учебният ден беше кратък - от 8:30 до 10:30. Двете останали глави бяха: Следване на нашите идоли, които ви представяме и Боговете не правят грешки.

- **Моля, отворете осма глава от учебника по история. Урокът е следване на нашите идоли, които ви представяме.**

Уелш не можеше да си спомни случай, в който някога са го учили да се прекланя пред правителството. Помнеше, че ги учеха на дисциплина, български, традиции, история, а не тази пропаганда където учат.

- **Следване на нашите идоли, които ви представяме. Всички познавате Джош Расмусен. Единственият човек към който се стремим да бъдем. Той е страхотен модел за подражание, който е бил във всички медии през последните 10 години. Единствената причина да е толкова популярен е, че следва правилата на Евалс, работи за нас и прави всичко, което му кажем. Той няма семейство и няма желание да създава такова. Той никога не поставя нищо под въпрос и никого не слуша другите, освен нас. Ако Джош Расмусен ще промени начина, по който изглежда, тогава всички вие също трябва да го направите. Ако Джош ще смени пола си, тогава всички вие също трябва да го направите без изключение. Ако той ще скочи и се самоубие, тогава и вие трябваше да го направите. Стремете се да бъдете като Джош Расмусен.**

Уелш спря, за да обърне страницата и отново заповяда на учениците.

- **Моля, отворете девета глава от учебника по история. Урокът е Боговете не правят грешки.**

Толкова му беше писнало да рецитира от книга, пълна с лъжи и пропаганда, че имаше чувството, че ще полудее като куче, което не е било кастрирано.

- **Боговете не правят грешки. Имало едно време, когато всички живеели в хаос и отчаяние. Това време е било, когато комунистите са били начело в нарастващата власт. Те ограбвали нацията и са изсмуквали ресурсите от земята и не са оставяли нищо на народа. И тогава ние дойдохме на власт и направихме всичко, за което можете да се сетите. От сгради до институти, до лично и социално благополучие и всичко, което виждате около себе си.**

Уелш стисна учебника по история и направи вдлъбнатина на предната корица.

- **След войната между Америка и Русия Ние ви дадохме всичко безплатно. Разбира се, че може да нямате достатъчно храна, но е безплатно и ние ви предпазваме от лакомията, защото лакомията е най-големият грях, който може да промени ума и да унищожи цели корпорации и институти. Тази -**

Уелш беше внезапно спрял от звука на звънеца. Дървените кутии, в които седяха учениците, се отвориха и те се запътиха към вратата с все сила, без дори да се сбогуват с Уелш. Болката, която изпитваше, когато никой не си говореше по между си, беше като стрела в сърцето му, която не можеше да махне. Изглеждаше, че хората преди бяха по-социални,отколкото сега. В очите им имаше живот и повече истории за разказване. Сърцата им бяха свободни от ревност и омраза. Всеки в днешно време изпитваше жажда за грях. Но нищо не можеше да се промени, без да се промени Богът, който им го представят на хората.

Този Бог се казваше Евалс.

